

hvorigenem der vilde komme en højere Indtægt. Kommissionen var ganske vist ikke enig, men den ærede Minister har jo slet ikke i fjerneste Henseende taget Hensyn til de Undersøgelser, som ere fremkomne igennem den af ham selv sendte Kommission. For at nævne et Skatteobjekt, som vistnok der kunde benyttes lige saa godt som her hjemme, vil jeg f. Eks. nævne Statuen paa al den Spiritus, der nydes i Kolonierne. Medens man her jo har ikke saa lidt Stat paa Brændevin og alle Slags Spirituosa, saa have vore Landsmænd der oppe ikke en eneste Dre af svare af det, de nyde (Berg: Det have de vist). Nej, det have de ikke. Der kunde jo blive Spørgsmaal om at paalægge dem en saadan Skat, lige saa vel som man maa bære den her hjemme. Lad mig ogsaa gøre opmærksom paa, at det, at der er Fattigdom til Stede paa et Sted, er ikke noget absolut Bevis for, at Skatteevnen ikke er til Stede. Man kan være fattig, fordi man stiller for store Fordringer til Livet, saaledes at man, naar man tager sig for store Nydelser, da faar Bausfælgighed ved at betale sine Skatter. Men bliver det saaledes, at Skatterne først og fremmest maa ud, blive de Ting beskattede, der kunne beskattes, da er det dog mere naturligt, at man indskrænker sine Fordringer til Livet og derimod søger at bære de Byrder, man har som Statsborger. Det kunde jo være — det er et Forhold, som jeg isøvrigt ikke nærmere skal indlade mig paa — at den civile Administration i Kolonierne har været temmelig dyr, har været meget for dyr. Det er et Spørgsmaal, som det er meget vanskeligt for os at undersøge her hjemme. Det var ønskeligt, om man kunde faa en upartist Kommission til at undersøge dette Spørgsmaal. Jeg vil sige, at jeg ikke betragter alle de Kommissioner, som Ministeren selv nedsætter, som upartiste, thi de have altid et vist Hensyn at tage til den højtærede Ministers Stilling, medens man, naar en Kommission blev sammensat saaledes, at der ogsaa her fra Rigsdagens Side blev øvet Indflydelse derpaa, da vistnok kunde komme til større Klarhed i disse Forhold. Det er et Spørgsmaal, som jeg tror bør tages under nærmere Overvejelse og vistnok bør drages stærkere frem her fra Rigsdagens Side, end tidligere er slet. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man tager dette Spørgsmaal under indgaaende Overvejelse og bringer en mere indgaaende Diskussion frem om det end den, vi kunne faa under et Lovforslag som det foreliggende, hvor man egentlig næppe har tænkt sig, at

de firdlige økonomiske Vilkaar skulde blive Genstand for en særlig Betragtning.

Berg: Den højtærede Finansminister kom med den spøgfulde Bemærkning i sit Foredrag, hvad det ærede Medlem for Besæle Amts 2den Valgkreds, hvis han sad paa hans Plads, vilde gøre andet, end hvad Ministeren havde gjort. Naar man er Opponent mod en Regering i saadanne Spørgsmaal, er det jo en selvfølge, at man har tænkt sig, hvad en Minister burde gøre, hvorledes hans Fremgangsmaade burde være, og jeg har ganske vist i min Rigsdagstid bestæftiget mig en Del med de vestindiske Anliggender. Jeg vil da sige, at hvis jeg havde maattet raade, vilde jeg i 1878—79 have sendt den Kommission med det Kommissorium til Vestindien, som mine Venner og jeg den Gang foreslog i Rigsdagen. Og jeg vilde antage, at den var kommen tilbage med et saadant Grundlag for en frugtbar Forhandling mellem en Minister og Rigsdagen, at vi havde undgaaet at se en Minister uden Lovhjemmel bruge nogle Millioner fra den Tid til nu til Vestindien. Jeg har selvfølgelig klart indset, at dette lille Biland har en selvstændig Stilling, for saa vidt det skal afholde alle saadanne Udgifter, hvis Art i Forhold til her hjemme er dels statslig og dels kommunal. Men jeg har ikke faaet ud af min Beregning af dette Forhold, at de derved ere komne til at betale mere i Stat pr. Individ, end der betales her hjemme, eller vilde komme dertil, dersom de skulde dække hele den ved Lovgivningen og Administrationen krævede Udgift, og det er det, der er Spørgsmaal om. Ingenlunde! Dette hører imidlertid ganske vist ikke ind under denne Debat, og jeg skal derfor ikke videre fordybe mig i det specielle. Nu indrømmer jeg ogsaa fuldstændig, at den ærede Minister har Ret deri, at det, de bestaaende Love kræve til Udgift, jo maa efterkommes. Den ærede Minister kan ikke paa egen Haand dekretere Loves Tilfældighed eller Ophør i Vestindien, fordi de ikke der udrede Udgifterne dertil. Deri er jeg enig med den ærede Minister, og det gør man heller ikke her hjemme. Men hvad siger man? Man siger: Betal! Hvis Amtsraadet ikke betaler, sætter man Dagbøder for Medlemmerne, og hvis Sogneraadet eller Byraadet ikke betaler, da sætter man Dagbøder for Medlemmerne, dikterer i sidste Tilfælde af Ministeren og i første Tilfælde af Amtsraadet. De maa ikke, som Kommuneloven siger, nægte nogen af Lovens flydende Udgift. Dertil have de intet Bevillingsret. Naar nu Ministeren stillede sig